

Bilag 2.

Ministeriet for Landbrug og Fiskeri.

København, den 7. Marts 1938.

I Skrivelse af 16. f. M. har det ærede Udvalg udbedt sig Oplysninger om nedenstaaende Spørgsmaal:

1. ad § 2, Stk. 1, 1ste Punktum. Hvorvidt de omhandlede Oplysninger ikke kan indskrænkes til kun at gives, naar de forlanges.
2. ad § 2, Stk. 7. Hvorvidt Ansvar for Rigtigheden af de givne Oplysninger ikke kan fordeles mellem Sælger og Fabrikant, saaledes at Sælgeren kun hæfter for den Del af Oplysningerne, som han har Indflydelse paa.

Navnlig var det ønskeligt at faa indføjet en Bestemmelse, der værnede Købmanden mod Tab og Skade ved, at hans Navn kom frem for Offentligheden, naar det i Virkeligheden var Fabrikanten, der havde Skylden for det paaklagede Forhold.

3. ad § 3 b. Der ønskes en nærmere Definition af Grænserne mellem „afskallet“, „delvis afskallet“ og „uafskallet“, saaledes at Skellet f. Eks. drages ved Fastsættelse af Indhold af Værdistoffer.
4. ad § 17. Oplysning udbedes, om det ikke var muligt at faa nedsat et Udvalg af Repræsentanter for de Institutioner, hvis Interesser berøres af Lovforslaget, til at bistaa Ministeren ved Udøvelsen af Tilsynet i Henhold til § 17.
5. Endvidere udbedes oplyst, hvorvidt Mergel kunde udgaa som et af de Grundforbedringsmidler, der omfattes af Loven.
6. Endelig udbeder man sig Oplysning om Andelsudvalgets Stilling til Lovforslaget.

Saaledes foranlædiget skal man meddele følgende:

ad 1. Man henviser til Stk. 3 i de indledende Bemærkninger til Lovforslaget samt til Stykkerne 1 og 2 i Bemærkningerne til § 2, hvoraf fremgaar, at det er et Hovedpunkt, at det skal være en Pligt at give Oplysningerne. I modsat Fald vil Loven blive lige saa værdiløs som Lov Nr. 64 af 26. Marts 1898, ligesom det i § 17 omhandlede Tilsyn vil blive uden Betydning, saafremt der ikke er Sikkerhed for, at de Oplysninger, der paa Forlangende gives dette tilsynsførende Organ, er de samme som dem, der tilgaa Købmanden og Landmanden.

ad 2. Idet man henviser til sidste Stykke i Bemærkningerne til § 2, hvoraf fremgaar, at der kun i et yderst ringe Antal Tilfælde kan blive Spørgsmaal om Ansvar for Købmanden, skal man fremhæve det urimelige i, at en Landmand ikke skulde kunne gøre Ansvar gældende mod den, der har solgt ham en Vare, men skulde være henvist til at søge eventuel Erstatning hos en Fabrikant eller anden Person, der mulig bor i en anden Del af Landet. Det naturlige maa være, at Sælgeren hæfter for den Vare, han sælger, og sørger for selv at have fornøden Regres over for sin Leverandør, og man ser sig derfor ikke i Stand til at give den foreslaaede Bestemmelse en anden Affattelse.